

PŘÍBĚH

pohádka

POŠETILÉ OPICE

V hlubokém pralese, kam světlo slunce nikdy zcela nepronikne, žily malé opice. Opice běhaly v tlupě, skákaly po stromech, jedly ovoce a hrály si.

Opice skáčou po stromech.

Opice jedí ovoce.

Opice běhají a hrají si.

Jednou při hře našly mezi listím světlušku a hned si myslely, že je to malý oheň. Radovaly se a zpívaly:

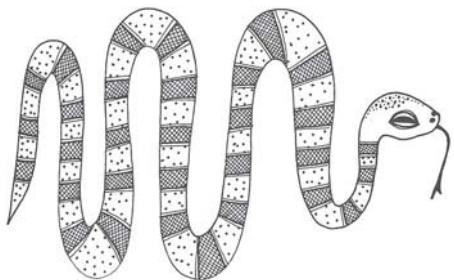
„Oheň nám vyroste a bude svítit.

Budeme mít oheň a spoustu světla.

Budeme mít světlo i v noci.“

Naházely pak na světlušku suchou trávu a listí, naházely na ni suché větvičky a shora na ni foukaly, jak to kdysi dávno viděly u lidí. Tak se snažily rozfoukat oheň.

Uviděl je papoušek Turako a řekl jim: „Namáháte se zbytečně, kmotříčky opice, nechte toho, to není oheň, to je světluška. Máte světlušku místo ohně a snažíte se marně.“

Opice se však nenechaly přesvědčit a dál nosily suché větvičky a foukaly na světlušku, a tak papou-

šek Turako slétl blízko k nim a domlouval jim znovu a znovu:

„Nenamáhejte se zbytečně, kmotříčky opice.

Ze světlušky se oheň nikdy nerozhoří.

Nebude vám hořet žádný oheň, jenom se marně snažíte.“

Opice se však na něj rozzlobily. Oheň nehoří a opice se zlobí. Zlobí se na něj, jako by on všechno způsobil. Opice se rozzlobily na papouška Turaka, házely po něm kameny a natloukly mu, až z toho byl celý bolavý a jen tak tak jim uletěl.

Poučení:

Děti, děti, děti,
Děti dětí mých dětí,
Nedomlouvejte tomu, kdo
nedá na dobrou radu.
Pošetilému a zaslepenému
svou radou nepomůžete,
ale sobě ublížíte.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 17. 10. 2018

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

316

SIHÁČEK

říjen 2018

CO SE STALO

Jak to zvládáme

3. 10. — bylo „střídavě oblačno“. Začali jsme pod paprsky slunce, uprostřed schůzky padaly kapky, a před koncem opět svítilo slunce. Sešlo se nás méně než obvykle.

Na začátku jsme si přečetli kousek příběhu Hobita a pustili se do druhého úkolu — Souboj se zlobry. Protože nás dnes bylo méně, zlobr byl jeden, ale měl opravdu velké ruce. Hobiti se snažili získat tři dýky aniž by je zlobr chytil.

Potom, stále ještě venku, jsme, rozdělení na polovinu, překonávali bažinu. Různým způsobem jsme nahazovali „čtverce“, přes které jsme bažinu překonávali. Zmenšoval se i počet čtverců. Vyrovnaný souboj rozhodlo až poslední klání.

V další části jsme se přesunuli do klubovny. Přerovnali jsme stoly a pustili se do části s názvem »Kultura stolování«. Podstatou bylo sníst tatrunku vidličkou a nožem jako bychom byli v dobré restauraci. Někteří konzumovali stylově a kulturně, ale následným chováním propadli v hodnocení až na samé dno... :- (.

Před závěrem jsme si rozdali šušně za září a předali »nové číslo« oddílového časopisu obsahujícího půlčík k víkendovému srazu.

10. 10. — bylo příjemné počasí, teplé dny stále pokračovaly. Řekli jsme několik slov k našemu příběhu dlouhodobé hry. Došli jsme do Roklinky a poprvé se potkali s Elfy. Úkol měl název — Dům v Roklince — a my trénovali souboje s mečem.

Zpočátku jsme nás bylo šest (i s Milachem a Liborem), potom se objevili opozdílci a tak souboje s mečem jsme zakončili v počtu deset. Taktiku pro boj na první zásah nakonec zvládli všichni, jen „utěk“ při soubojích se nevyplácí.

Po soubojích jsme se pustili do zvládání rovnováhy. Na hlavě jsme nosili talíř se čtyřmi crossboullovými míčky. Při průchodu určenou trasou nesměl talíř z hlavy spadnout. Závěrečný dřep se zvednutím závaží se země zvládli pak všichni :-).

Pak jsme si zahráli několik kol hu-tu-tu-tu-tu. Ukázalo se, že někteří šikovní a silní dokáží „vybít“ soupeřovo pole téměř na jeden zátah. Na závěr venku, jsme ještě podbíhali pod točícím se lanem a pak ho společně přeskakovali. Nakonec, už v klubovně,

předali šušně a Siháček těm, kteří minule nebyli, a vyhlásili vítěze bodování za měsíc září — gratulujeme **Jášovi**.

půlčik

72 hodin — Jak jsme sázeli

I letos jsme se nikam nevypravili, ale věnovali jsme se pracím kolem klubovny.

Hlavní náplní byla oprava laviček, které máme na zahradě a zasazení dvou ovocných stromků...

SOBOTA

Sešli jsme se podle plánu kolem deváté. Jaké byly naše plány pro dnešní den? Opravit a natřít lavičky, pokračovat v nátěru hlavní brány, dokončit nátěr střechy maskáčové buňky a pak zasadit dva ovocné stromky. Bylo toho celkem dost, co říkáte?

Byl jsem příjemně překvapen, protože po celou dobu se dařilo udržet všechny v pracovním nasazení. Před polednem jsme si udělali přestávku na svačinu.

Čas neúprosně běžel, natřeno už bylo téměř vše a tak se většina pustila do zasazení stromků.

Nakonec jsme se pustili do úklidu a opekli jsme si špekáčky, jablka anebo chleba.

společná fotografie před opékáním